

De Mooiste Gezichten van Zutphen

Gerha Luesink

Het Mooiste Gezicht van Zutphen dat ik deze week mag portretteren, ontmoet ik op een bankje in de zon, voor de kapperszaak waar ze nu al een aantal jaren knipt. Op 2 mei jl. knipte ze er haar laatste klant. Vooraf weet ik al dat het een bijzonder en beladen gesprek zal worden, want door een akelige ziekte zal ze niet lang meer leven. Dat maakt het tegelijk ook mooi: een ontmoeting waarbij je terugkijkt en een soort balans opmaakt van het leven. Ik voel me vereerd en bevoorrecht dat ik haar verhaal mag opschrijven.

Ze begint me te vertellen wat volgens Google de echte definitie is van een Zutphenees. 'Dat is iemand die op die plek geboren is en ook van plan is om daar de laatste adem uit te blazen'. Een treffender omschrijving kan niet gevonden worden. De vrouw naast me, die voor de gelegenheid een prachtige witte outfit aanheeft en een hippe bril draagt, begint rustig te vertellen, terwijl ze haar flesje cola drinkt in de hete zon.

Ze is geboren in Zutphen in een gezin van zeven kinderen. Hoewel haar vader al op zijn vijfenveertigste overleed, had ze een fijne jeugd. 'Het was wel een bewogen tijd, maar die heeft ons gevormd tot wie we nu zijn', zegt ze. 'We waren een arbeidersgezin en iedereen werkte bij ons. Ik ging bij de kapper werken, begon daar al mee op mijn twaalfde jaar'. Ze herinnert zich nog dat ze op haar dertiende verjaardag met vijf door haar moeder gebakken soezen naar de kapsalon liep om de verjaardag daar te vieren. Ze heeft in de salon van Ferry van Loo uiteindelijk zestien jaar gewerkt. 'Het was een geweldige tijd'. 'Die kapper was destijds een begrip, het was dé kapper uit het buurtje'. Toen de eigenaar van de salon een tweede zaak in De Hoven kocht ging het helemaal mis en stopte de salon waar zij werkte. Toen is ze nog een half jaar gaan werken in een wat chiquere salon in Lochem.

Na die periode besloot ze niet langer voor een baas te werken. Intussen had ze haar partner, Peter, op 19 jarige leeftijd leren kennen bij ZKC, de korfbalvereniging. Samen met hem waren ze de kledingzaak BOGA begonnen, en vanuit het toenmalige pand aan de Lange Hofstraat is ze in de kelder van de winkel een eigen salon begonnen. Later verhuisden ze naar de Beukerstraat. Ook daar is ze gaan knippen. Ze vertelt dat door een samenloop van omstandigheden zij en haar ex-man de mogelijkheid kregen om hun geliefde BOGA uit te breiden met een tweede zaak. Ondernemend als ze waren, hebben ze deze gok genomen. Vervolgens heeft de financiële crisis vanaf 2008 en met name het vertrouwen in de verkeerde mensen er noodlottig toe geleid dat ze nagenoeg alles zijn kwijtgeraakt.

In 2006 is ze van haar toenmalige partner en vader van hun beide zoons gescheiden. Hoewel ze nog wel eens verliefd is geweest, kwam het daarna niet meer tot een nieuwe relatie. Ze vertelt me een beetje lachend dat er geen leuke mannen meer zijn. Bovendien had ze geen zin in bonus-kinderen. 'Ik wilde sowieso niet samenwonen, wilde het gewoon leuk hebben'. Het mocht niet zo zijn. Heel erg op zoek is ze nooit geweest, en zegt me dat ze ook wel heel gelukkig is alleen.

'Korfbal is een beetje mijn redding geweest', vertelt ze me als ik haar vraag naar de betekenis van dat stuk van haar leven. Op haar vijftiende is ze dat gaan doen en bleek daar talent voor te hebben: ze belandde zelfs in de hoofdklasse. De korfbalsport is een enorme familiesport. 'Meisjes en jongens samen en heel sociaal', zegt ze. Eerst ging ze als kind mee op kamp en later werd ze begeleidster. Uiteindelijk deed ze dat veertig jaar. Daarnaast zat ze in tal van commissies binnen de vereniging. 'Korfbal is mijn tweede huis', zegt ze. Het voelt voor haar als een grote familie.

Toen een aantal maanden geleden duidelijk werd dat ze voor de tweede keer in haar leven kanker kreeg in een vorm die dit keer ongeneeslijk is, besloot ze om een laatste feest te geven, uiteraard op de korfbalvereniging. Het werd een beladen, maar prachtige avond op 27 juli jl. waarop ruim vierhonderd mensen kwamen. Verschillende van hen, waaronder haar oudste zoon, hebben haar

toegesproken. Met het naderende einde is het nu afwachten hoe het loopt. Ze vertelt me dat ze voorbereidingen heeft getroffen voor euthanasie met haar arts. Het is onduidelijk hoe snel het gaat. 'Ik vind het niet erg om dood te gaan, maar voor mijn omgeving die er verdriet van heeft, vind ik het verschrikkelijk'. Even speelde ze met de gedachte om op haar geboortedag, 22 september uit het leven te stappen. Maar haar gezondheid lijkt dat niet te aan te kunnen, zo lang zal haar lichaam dat niet volhouden. Ik vroeg haar of ze gelovig is en of ze denkt dat er na de dood iets is, maar daarop is ze resoluut. 'Als je dood bent, is er niks meer, dan stopt alles'.

Ik vroeg haar waar ze het meest trots op is en zonder aarzeling noemt ze haar beide zonen. Ze voegt er aan toe dat het ergste wat haar is overkomen haar echtscheiding was, ondanks dat zij en haar ex-man daar achter stonden. 'Daar heb ik geen kinderen voor op de wereld gezet' zegt ze met spijt in haar stem. Ik vroeg of er op een ander vlak dingen zijn die er uitspringen en waar ze trots op is. Daarop zegt ze 'mezelf blijven'. 'Dat is best lastig, want of je houdt van me of je hebt een hekel aan me, er zit meestal niet iets tussen'. 'Ik zeg wat ik denk en daar wordt niet iedereen blij van'.

Iets wat ze me expliciet in dit stuk vroeg te noemen is dat ze vindt dat de mensen eens wat aardiger voor elkaar moeten zijn. 'Meer voor elkaar over hebben, de mensen zijn zo met zichzelf bezig'. 'Doe eens lief' ! Ik vind deze hartenkreet van een bijzondere vrouw, die het hart op haar tong heeft, een mooie afsluiting, Voor wie nog steeds geen idee heeft wie dit unieke mens is: dit portret gaat over de enige echte Zutphenees in hart en nieren: Gerha Luesink !